

Anatomia humana

RECORDATORI SOBRE QUECS I QUEQUESA

Jorge Bello

Dijous passat ha estat el Dia Internacional de la Tartamudesa. La data va passar sense gaire repercussió mediàtica, tot i que la tartamudesa té forta repercussió en les persones que la presenten, sobre tot infants.

Se'n diu quequesa, tartamudesa o disfèmia, i cal diferenciar-la de la situació, normal i transitòria, que presenten molts fets i fetes durant el temps en què comencen a parlar mitjançant estructures de dos o més paraules.

La tartamudesa, diguem-ne vertadera, és un problema que afecta un 5% d'infants preescolars, però el fet que hi hagi tan sols un 0,75% d'adults afectats indica que la tendència general és cap a la superació del trastorn.

Aquesta superació, però, és força més probable i més completa quan el fet quec (o tartamut) és reconegut com a tal de manera precoç, i de manera igualment precoç rep diagnòstic i tractament. N'hi ha més fets que fetes, que solen començar la quequesa entre els 25 i els 41 mesos d'edat.

Jo recordo que durant els meus anys d'escola hi teníem un company quec, i recordo el patiment que amagava quan ha-

La quequesa no és per causa d'un problema psicopatològic, sinó que en són psicopatològiques les conseqüències

via de parlar, quan volia xerrar i explicar alguna cosa, i els esforços que feia per sortir-se'n, i que no se'n sortia.

Fàcil és entendre les dificultats de comunicació que pot presentar el fet o l'adolescent tartamut, i fàcil és imaginar també que aquestes dificultats poden dur-lo, tal com passa, a una frustració que després es fa incomunicació perquè

evitarà de parlar per evitar la frustració de no poder-lo fer com ho fan els amics.

No s'ha d'obligar el pacient a repetir les paraules mal dites ni exposar-lo de lliberament a la situació en què tartamudeja més, perquè això fa més intens el patiment i més profunda la frustració. I no li representa cap benefici.

Recordo que aquell company, un noi alt i corpulent, bon esportista, mirava sempre de cantar en les reunions socials, perquè en cantar no quequejava. Aquesta n'és una curiosa característica.

Efectivament, qui tartamudeja sol cantar força bé, i sol parlar força bé quan es tracta d'un xiuxiueig, o de lectura en veu alta i en grup, o de parlar tot sol i en solitud. Són misteris d'aquesta situació l'origen de la qual continua que és un misteri.

❖ LA CIÈNCIA CONEIX la quequesa des de l'antiguitat, però encara no sap del cert a què és deu. Se suposa que resulta d'una combinació de causes en la qual hi ha la genètica i diversos factors socials,

psicològics i biològics, però no hi ha, en la majoria dels casos, un fet psicològic o biològic que sembli causa o desencadenant de la tartamudesa.

Tampoc no hi ha un perfil psicològic propi dels fets o fetes que pateixen tartamudesa. Comparats amb els fets normals, gairebé tots els quecs són iguals en intel·ligència i en desenvolupament. S'ha d'admetre, però, que n'hi ha uns pocs en els quals s'observa un esperit perfeccionista i una certa susceptibilitat emocional, però que no en són causa sinó conseqüència.

Una altra característica de la disfèmia són les notables diferències que hi ha en la intensitat del problema, i en la percepció que se'n té. És a dir, és possible que un fet amb una quequesa intensa i realment problemàtica no pateixi gaire, i assolixi un nivell de comunicació adequat per al seu desenvolupament.

I també és possible que un fet amb una quequesa lleugera presenti un nivell important d'angoixa i de posterior frustració i, per tant, que tingui problemes de comunicació i de desenvolupament.

Cal recordar i tenir ben present que el fet quec necessita ajuda perquè pateix. No ho fa a posta. Cal tenir-li paciència i deixar que acabi de parlar, sense posar-li presses ni exigir-li de parlar millor o de repetir les paraules. I no s'ha de perdre el temps, sinó consultar prest.

bello.cat / jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

ELECCIONS A LA FI

Gustau Juan Benamej

A la fi hem acabat aquesta legislatura, llarga i que s'ha fet llarga per la seva duresa política, social i econòmica, i anam tot dret a la darrera fita electoral d'enguany, les generals del 20 de desembre.

La vam començar després d'unes eleccions anticipades, en què el president del govern, socialista, va tirar la tovallola, amb la sensació de fugir, impotent, davant la crisi econòmica. Aquesta legislatura s'acaba esprenent-la fins a la darrera gota; i el govern sortint, conservador, ho fa amb una exagerada exhibició de triomfalisme, amb la convicció -com a mínim aparent- d'haver fet les coses bé i deixar un país millor que el que havia trobat.

Perquè, al moment de tancar la legislatura surt l'enquesta de població activa (EPA) del tercer trimestre d'enguany. Segons aquestes dades hi ha un augment de l'ocupació de 182.200 persones, amb un total de 18.048.700 ocupats; l'atur ha minvat en 298.200 persones, amb una taxa de desocupació del 21,18%. La mateixa EPA, però del tercer trimestre de

2011 donava un descens de l'ocupació de 146.800 persones, amb un total de 18.156.300 persones fent feina, és a dir, 108.600 persones més fent feina que ara que va tant bé; pel que fa a l'atur, el tercer trimestre de 2011 es va tancar amb un augment de 144.700 persones i un

Dóna, realment, per tant de triomfalisme, aquesta simple espipellada general a l'enquesta de població activa?

total de 4.978.300 i un 21,52%, és a dir 127.500 aturats més i un 0,34% més en percentatge.

En tractar-se de les mateixes magnituds, l'EPA, és evident que aquests nombres sí que són comparables; açò sense entrar en la més que dubtosa qualitat de l'ocupació o dels serveis públics, sobretot sanitat i educació, en de tants d'altres paràmetres socials, o en els cuinons que cada grup o cada partit polític en fa d'aquests nombres i en les espècies que hi posa.

❖ DÓNA, REALMENT, per tant de triomfalisme, aquesta simple espipellada general a l'enquesta de població activa? Aquests magres resultats compensen

tantes promeses, tantes expectatives i el patiment, la precària situació i la manca de perspectives de tantes persones, sobretot joves?

Pel que fa a la nostra salut política i a la qualitat democràtica de les nostres institucions i de la nostra societat, han aparegut massa esquerdes, massa dubtes, massa conflictes a tots els nivells, el llistat és prou conegut, seria massa llarg, i el govern sortint hi ha posat molta de llenya al foc, talment que, avui, són molts els que hi veuen un final de cicle i que la tan mitificada transició política espanyola dels anys 70 del segle passat presenta prou paral·lelismes amb l'eixorca restauració de la monarquia borbònica de 1875.

També, i s'ha de dir, aquesta sensació de final de cicle es veu, en bona part, com una conseqüència dels grans canvis que hi ha hagut al món en aquests darrers quaranta anys, especialment pels grans canvis tecnològics, que han estat provocant un canvi de formes de producció i de relacions socials; i ara comença a arribar a les institucions la primera fornada de les generacions que ja no han viscut ni l'estabilitat social ni laboral que s'havien vist a decennis anterior, però encara amb molts dels vicis del passat.

I com a postres, el recordatori dels 3%, els 3%, de cobrament de comissions per concessió de contractes públics de què, suposadament, s'acusa CDC, de què, suposadament, -Francisco Correa, la Gürtel i altres- s'acusa el PP, dos partits polítics que, bàsicament, sols divergeixen en l'orientació dels seus nacionalismes.